

ANAVA SOLA I DRETA DALT L'AUTOBÚS

Anava sola i dreta al bell mig d'un autobús, amb els ulls mig tancats i una flor—qui en sap el nom!—a l'esbullada cabellera. L'autobús ha tirat cap amunt, per un carrer ignorat, amb sostremort, que s'enfila tot dret cap a un cim amb clarors de parpella ensonyada. L'hem vist més tard com triava postals i guies de països que no sap ningú on són, ni quan estudiàvem geografia en mapes desolats amb rius sense pollancs, volcans sense foguera, muntanyes sense neu i mars sense temporals. Li hauríem demanat, si ens hagués vist, si li agrada el país on esclaten les flors de l'ultrason amb sèpals roig-foscant i pètals blau de nit, i tiges frèvoles amb frescors de borra d'olivera. Ha tombat, un cop més, pel camí dels afores, on amaga papers rebregats amb escrits trinitaris, sota lloses antigues, voltades d'atzavares. Ha travessat el pont que porta a la capella, com si anés a missa, però ha passat de llarg. Era, ja tocat migdia, a l'aeròdrom. Venia de llevant, capa i caputxa d'or, amb els llavis pintats d'un vermell de bandera subversiva i diamants pertot, com si ventés mica pels torrents de Fornells, sola, com sempre, en camp sol, al brisot de les ales. L'hem vista, al foscant, a l'estació de França, amb vestit transparent com l'aigua de les cales quan afluixa el mestral. Pujava en un tren amb tendrors de roba secreta de lli amb brodats i llaçades. No ha fet l'adéu! a ningú. Ni ens ha vist, absent en contrades perdudes, com sempre. El comboi ha sortit amb ella tota sola i els astres.

De Darrer comunicat, 1970